

I & V

IZDEVNĪCĪBA
ŽURNĀLS SANTA

2017. gada 8. martā
Nr. 10 (1009). Cena 1,00 €

Sveicam
Sieviešu
dienā!
*Tevi gaida īpašs
pārsteigums*

Izmeklētāja **Rita
Aksenoka:**

«Izjutu, ka mani
grib dabūt
pie malas.»

KĀ IZAUDZINĀT 20. lpp.
laimīgu meitu?

FEMINISMS.

Vīriešiem
vajadzīgs pat
vairāk nekā
sievietēm 12. lpp.

Jutekliskā
**Linda
Leen:**

«Ko iemācies
vienās attiecībās,
otrās nevari
izmantot.»

«... un jums būs tāds sekss,
ka uzsprāgs kosmos.»

Hennas guru **INESE DĀVIDSONE**

CEĻVEDIS SMARŽU PASAULĒ + smaržu TOP 12 42. lpp

ISSN 1407-2033





Kad žurnāla plānošanā runājām par sievišķību, atcerējos savu kursabiedri INESI DĀVIDSONI, ar kuru kopā Latvijas Universitātē studējām filozofiju. Man šķiet, viņa ir sievišķības iemiesojums tīrā veidā. Nu, paskatieties uz viņu! Viņa šobrīd strādā pie doktora disertācijas biznesa vadībā, zīmē hennas zīmējumus, sniedz konsultācijas vēdiskajā astroloģijā, ir sieva savam vīrietim un mūsu sarunas laikā brieda ļoti drīzajam tikšanās brīdim ar savu trešo bērniņu.

IVETA: Man šķiet, ka sievietes pie tevis nāk, jā, arī pēc taviem pakalpojumiem, bet arī – lai vienkārši pabūtu tev blakus, lai iedvesmotos.

INESE: Reizēm tiešām gadās, ka atnāk cilvēks un saka – esmu par jums dzirdējis, man kaut ko gribētos, ko jūs varat piedāvāt? Saku, es varu sniegt konsultācijas astroloģijā, varu uzzīmēt hennas zīmējumu, varu arī kaut ko padziedāt. (Smejas.)

Brīnišķīgā

sievišķība

Kāpēc cilvēki pievelkas viens pie otra? Tas ir stāsts par vibrācijām. Karma nosaka: līdzīgs pie līdzīga. Tas ir domāts par apziņas attīstības līmeni. Cilvēki, kas atļaujas dzīvot pēc savas izvēles, kā to daru arī es, citiem šķiet saistoši un interesanti, jo paplašina viņu pašu ierobežojumus.

Skatos uz tavām tikko nodrukātajām grāmatām un Intuīcijas kārtīm, domāju: hm, varbūt es arī varu ko interesantu izdomāt un radīt?

Pati uzskatu, ka smiedamās zīmēju grāmatas un kārtis, ražuju tās, un tagad uz pusgadu to visu iesaldēšu tāpat smiedamās, jo valsts man neļauj strādāt, kamēr būšu bērna kopšanas atvaļinājumā.

Mans pluss – neskatos pa sāniem un uz aizmuguri, es eju uz priekšu. Piemēram, esmu radījusi piecas unikālas hennas mandalas, kas cilvēkiem nes taustāmus rezultātus – tie stāsti ir unikāli! Es zinu, ka šīs mandalas tagad zīmē arī citi, es pati viņiem tās esmu iemācījusi, vadot meistarklases. Kādreiz paziņas man pat norāda: «Paskaties, tur zīmē tavas mandalas! Ko tu par to domā?» Bet man patiešām par to nav emociju. Mani taču neviens nav ierobežojis radīt jaunas mandalas vai izdomāt vispār kaut ko pilnīgi citu! Man galvenais ir turēt pietiekami tukšu operatīvo atmiņu, lai es spētu no jauna kaut ko veikt.

Pastāsti kādu šo unikālo stāstu, kur hennas mandala ir kaut ko mainījusi tā taustāmi!

Tā pavisam taustāmi: sieviete bija nopirkusi garāžu, ko viņai vairs nevajadzēja, bet nevarēja pārdot. Citai dāmai bija nodota izolē māja. Tad mēs sazīmējām simbolus, un pēc cipariem tādas to komplektācijas, lai realizētos viņām labākais risinājums. Garāžu veiksmīgi pārdeva, arī mājas izsoles rezultāts bija izcili labs.

Tie vārdi, ko klienti parasti saka, ir: risinās, sanāk, notika, es beidzot sapratu, sakustējās. Šis ir ļoti svarīgs – sakustējās! Jo, zīmējot mandalas uz rokas, situācija tiešām tiek iekustināta.

Reizēm man kā astroloģei jautā par nākotni – to es nevaru pateikt, šeit nav zilēšanas salons. Bet tas, ko pie manis var dabūt, ir instrumenti, tās zelta atslēgas, kas mums palīdz. Tas man ir pats svarīgākais konsultācijās – lai cilvēki savu ikdienas dzīvi padarītu kvalitatīvāku, augstvērtīgāku, bagātīgāku. Arī pie šķēršļiem lai saprot, ka tas nav strupceļš, ir jāiet citā virzienā.

Šis mums ir sievišķībai veltīts žurnāls. Pastāsti, pēc kā ilgojas sievietes, kas nāk pie tevis!

Kā jebkurš cilvēks uz pasaules, viņas vēlas pašrealizēties. Izdzīvot savu dzīvi. Bet vēlams ne pēc tiem nosacījumiem,



uz jautājumu, ko uzdod. Pat ja redzu, ka tas nav tas īstais jautājums, kas viņu nomoka, es nevaru teikt – ziniet, problēma ir citur. Es sarunu risinu tā, ka cilvēks pats nonāk pie šiem jautājumiem. Ja jautājums ir pareizs, arī atbildi atrast ir daudz vieglāk.

Kā tikt līdz istajiem jautājumiem?

Cilvēkus daudz kas piesmērē, piesārņo, līdz ar to beigās viņi nav spējīgi sevi just. Nav tā, ka man ikdienā nav, par ko domāt. Arī man ir vīrs, māja, bērni, vakariņas jāuztaisa, savs bizness jāvada. Tas nav stāsts par to, cik mēs katrs esam aizņemts. Bet mēs mākslīgi spējam ļoti piesātināti radīt savu aizņemtību, lai mums būtu sajūta, ka esam derīgi paši savai dzīvei. Lai dienas beigās ir sajūta, ka esmu

Kur ir tava privātā dzīve? Sievietes vispār šo jautājumu nesaprot. Viņas stāsta par vīru, bērniem, māju.

kas ir noteikti astroloģiskajā kartē. Liktenis ietver sevī gan visus labos, gan sliktos rezultātus, kas sastrādāti iepriekš un neizbēgami nāks, ja vien netiks veiktas apziņas izmaiņas. Pašrealizācija ir galvenais eksistenciālais *draivs*, kas cilvēku vada. Tas ir ceļš, kāpēc mēs vispār kaut ko mācāmies, strādājam. Ir cilvēki, kuri izdzer pudeli šampanieša, un viņiem nav gana, bet ir tādi, kuri no skaislas glāzes izdzer vienu malciņu un – jā, ir! Ja mēs sākam meklēt baudas un piepildījumu tajā vienā malkā, tad mums ir jālūko pēc kādiem papildu resursiem. Mums visiem tie ir pieejami. Mēs nesam te nomesti joka vai kļūdas pēc. Mēs atrodamies starp debesīm un zemi, mums tie abi ir pieejami, jautājums tikai, vai mēs mākam tiem piekļūt. Var dzīvot un laiku pa laikam atnākt, piemēram, pie manis, uzdot konkrētus jautājumus un ar šo informāciju doties tālāk. Bet var apgūt, kā pašam rast pieejas punktus un saņemt atbildes no vienas vai otras puses.

Akūtākais ir kas cits – cilvēkiem ir nepareizi jautājumi. Klasiska situācija: sieviete ap četrdesmit man jautā, vai viņai vajadzētu mainīt darbu. Bet parasti stāsts jau nav par darbu. Viņai ir *iesprūdzums* dzīvē – bērni izauguši, vīrs apņiecis vai pametis, veselība jau palietota, figūra neiepriecina... Tik daudz, kas neapmierina, tik daudz nepiepildītu emociju. Bet pēc vēdiskās astroloģijas – jāatbild

norāvusies uz visām pusēm, esmu nokalpojusi visiem, bijusi atsaucīga, draudzīga, visu paspējusi, visus pabarojusi.

Tad es jautāju klientiem – kur ir tava privātā dzīve? Sievietes vispār šo jautājumu nesaprot. Viņas uzreiz stāsta par vīru, bērniem, māju. Bet privātā ir tikai tava dzīve. Katrs piedzimst viens un nomirst viens. Tas, cik ļoti sevi piesātinām ar kolēģiem, ar ēdienu, ar darbu, komunikāciju sociālajos tīklos, ar attiecībām, bērniem, vīru – tas ir mūsu izvēles jautājums. Bet mēs pašas – vienas pašas – esam tam visam pāri tik un tā. Un tas sadzīvē pazūd. Bet, tikai paturot to svaigo gaisu galvā, tu gan kļūsti elastīgs tiem dzīves sitieniem, kurus nav iespējams ieplānot, gan ieraugi citus virzienus, gan kļūsti interesantāks citiem cilvēkiem, jo māki elpot.

Sievietes nereti jūtas dzīves nomocījušās, jo viņas ir sasaistītas, iztērē sevi. Nepieņem, ka nekļūs labākas, ja strādās līdz septiņiem, nevis sešiem. Nepieņem, ka var ar draudzenēm netikties, ja saprot, ka tas viņas iztukšo. Viņas nesaprot izejas stāvokļus, kas rada ikdienišķās sekas. Kad tas viss savelkas virpulī, finālā sievietes cīnās ar sekām – veselība šāda tāda, svara problēmas, darbā neiet, attiecības klibo... Bet tās visas ir sekas. Kad izbeidz likvidēt sekas un izmaina virzienu, mainās arī rezultāts. No Juglas līdz Brīvības piemineklim var braukt pa taisno pa Brīvības ielu, bet var arī

grozīties pa Purvciema pagalmiem, līdz atkuļas uz centru. Tā mums ir katras dienas izvēle, kā mēs sasniedzam Brīvības pieminekli. Jo skaidrāk mums būs zināmi instrumenti, jo precīzāk mēs virzāties uz rezultātu. Tas viss ir stāsts par instrumentiem.

Pastāsti par šiem instrumentiem!

Mēs esam kā koki, mums ir saknes, stumbrs un zari. Zari mums ir debesīs, pie tā, kuru katrs var saukt, kā vēlas, bet tomēr viņš mūs vada. Un tas mūs piepilda ar garīgumu – jušanu, intuīciju. Savukārt zeme mūs stiprina, dod spēju šo plūsmu realizēt reālās darbībās. Piemēram, ne tikai izlasīt, ka joga ir forša, bet arī reāli aiznest sevi līdz tai nodarbībai. Sazemēšanās dod



Inese ar ģimeni.

Sekss ir galvenais, kas savieno vīrieti un sievieti, nevis vakariņas vai hipotekārais kredīts.

atbalsta punktu, lai mēs daudz skaidrāk spētu saprast lietas būtību. Sievietēm tas ir ļoti svarīgi. Nesazemēšanās ir iemesls, kāpēc viņas visu laiku it kā lido pa gaisu, šujas savās emocijās, drāmās, kaislībās. Sazemēšanos noņem augsti papēži, vispār dzīve pilsētā, kad dienām atrodamies augstos stāvos, sintētiskos grīdas segumos, maz staigājam kājām, neizjūtam kontaktu, fiziski neesam uz zemes. Gan jogā, gan cigunā ir prakses, kā sazemēties. Kad nostājamies, atrodam savu drošo vietu un ielaižam saknes. Tas varbūt izklausās drusku jocīgi, bet tas ir tāpat kā ar jebkuru prasmi. Ja iemācāmies cept biežpiena plācenīšus, šo prasmi mums vairs neviens nevarēs atņemt. Kad iemācāmies sazemēties, mums vairs nav jāatrodas ar basām kājām uz zemes, mēs to varam izdarīt jebkurā mirklī, mums tas prasa aizvien mazāk laika, tāpēc spējam atjaunoties aizvien ātrāk, jo enerģijas resurss ir bezgalīgs.

Tāpēc, ka cilvēkiem iztrūkst sazemējuma, viņi nejutas droši pasaulē un jūtas vientuļi arī savējo lokā. Tas viņus dzen izmisumā, jo viņi neatrod atbalsta punktu sev un savai dzīvei.

Nevaru tev nepajautāt par tavu vizuālo tēlu. Domāju, ka būs lasītājas, kuras pat šokēs tavs košais kārdinātājs tēls!

Es neticu vidusmēram, tas man šķiet garlaicīgs. Es esmu drāmas karaliene. Vai nu es vispār esmu bez kosmētikas, vai esmu karaliska. Man ir klāsts ar tērpiem, kas ir speciāli šūti man. Ir kleitas, kam šlepe drusciņ velkas pa zemi, ir tādās, kam ļoti. Ir ziedu vainagi.

Inese Dāvidsone ir zīmols, un, kad es esmu darbā, es strādāju šim zīmolam. Bet tā nav izlikšanās, sagudrots tēls, arī tāda es esmu. Es ļoti smalki izjūtu servisa, kvalitātes un iesaiņojuma vērtības. Jebkurā produktā, jebkurā servisā, ko sniedzu. Tāpēc piedāvāju gan augstāko kvalitāti hennas pastas saturā, gan grāmatu papīra izvēlē, gan vidē, kur cilvēki tiek konsultēti. Man ir būtiski, lai telpa ir skaista, lai skats pa logu ir lielisks, daudzi pat aprīno šo kristālu lāsiņu lampu kabinetā un teic, ka tādu gribētu mājās. Bet es neredzu citu iespēju, kā uzlikt tikai šādu lampu, jo mazāk man nav gana.

Tu vienmēr gribi maksimālo, vai ne?

Kāda ļoti gudra sieviete man reiz pajautāja: grūti būt tik lielai tik mazā ķermenī un mazā galvā, vai ne? Un ir grūti! Tāpēc esmu negausīga. Bet ne tādā nozīmē, ka apēdu veselu kūku. Es meklēju to koncentrēto garšu, to baudu malkā šampanieša, ko pieminēju.

Mēs visi meklējam to saldmi – cits caur kūkām, alkoholu, piesātinājumu, bet tas smalkums tajā saldajā garšā ir, tā vienkārši sakot, caur seksu (īstenībā – caur tantru). Tā ir polu apmaiņa, arī dzimumu savienošana, kad mēs enerģijas plūsmu korigējam abos virzienos.

Tas ir stāsts par dzīves garšu. Jo niansētāk šādas lietas izjūt un saprot, jo labāks ir kopskats, kā viss notiek.

Tā, tagad mums ir jāparunā par seksu.

Tā ir kolosāla enerģija, kas dod spēku. Tas ir galvenais, kas savieno vīrieti un sievieti, nevis vakariņas vai hipotekārais kredīts. Sieviete sev nevar dot to, ko

viņa var sasniegt caur vīrieti. Un tāpat ir vīrietim. Tas notiek lokā, kas veidojas, ja cilvēkiem ir zināšanas, prasmes un apziņas plašums to sasniegt, nevis tikai *nokniebties*, lai nošķiestu enerģiju, atbrīvotos no dienas stresa, ko lielākoties cilvēki dara.

Sekss var būt kā rituāls, noliekot sevi un partneri kā divus dievus vienu otram pretī. Tad jau tas ir tādā pakāpē, ka kosmoss uzsprāgst.

Tas ir stāsts par dzīvesveidu. Dzīvot tā, lai tu būtu vibrācijās, kad pats sev šķiet iekārojams un arī partneri gribošs. Mēs varam sevi sagatavot, arī savu partneri, tā teikt, iecienīt, tuvojoties viņam, piemēram, ar pēdu masāžu. Nekas nav kairīgāks kā pēc darba dienas izmasēt pēdas! Viņš izkusis tavās rokās. Un no tā, ka viņam masēsi kājas, tu nekļūsi mazāk svarīga, gudra vai cienījama. Tā ir godbijīga cieņa, sievietes spēja būt savam vīrietim vienkārši par sievieti.

Daudzas tev teiks – kāds tur dievs tas mans partneris!

Un nākamā doma: varbūt jāmeklē cits? Es šo regulāri dzirdu no sievietēm. Atbilde ir, ka nekad nav jātaisa revolūcija, nav jāatsakās no vīra, lai dabūtu labāku. Vienmēr ir iespējamas izmaiņas situācijā, kurā tu esi.

Sievietes saka: viņš mani nemīl, nelutina, naudu nopelnīt nemāk, lēmumus pieņem neprot, viss man jādara. Upura loma sievietēm ir ļoti izdevīga, jo šajā brīdī viņas brīnišķīgi māc kļūt par varonēm. Un pēc tam brīnās, ka, es atvainojos, viņā sāk dīgt pautiņi. Bet šādā veidā viņas tikai vairo izmisumu. Ja viņas no tā atteiksies, ir divi varianti, kas notiks: vīrietis pats nolēks no situācijas un aizies pie citas sievietes, jo viņam patīk šāda sieva ar pautiem, vai arī viņš būs laimīgs, ka viņam beidzot būs iespēja uzņemt atbildību.

Mēs varam vainot visus apkārt, bet stāsts tomēr vienmēr ir par sevi pašu. Apkārt esošais ir atspoguļojums mums pašiem.

Kā panākt izmaiņas? Soli pa solītim. Nevar nokost uzreiz to visu lielo kumosu, kas ir sastrādāts dzīves laikā. Varbūt sāc ar to, ka izmasē pati sev pēdas, lai saprastu, kā tas ir. Bet varbūt tu nemaz vairs nevari noliekties pie savām pēdām? Varbūt ir beidzot kaut kas jāsāk darīt, lai to varētu? Man, piemēram, ļoti patīk rāpot pa zemi, izstaipīties, izapļoties. Iekšā viss masējas, orgasmiska sajūta. Mājās katrs kaut ko savā nodabā dara, bet es tur uz paklājiņa goros, un man ir tik labi. Izgrozos pati ar sevi un jūtos elastīga savā ķermenī, savās iespējās, un tad es domāju, ko man ar to visu foršo darīt? Un ar foršo jau gribas dalīties. Tāpēc foršo sevī vajag kultivēt, lai būtu, ko dot. Bet mums pārsvarā gribas saņemt nevis dot, šķiet – man pienākas! A par ko? It kā cīniski skan, bet tā tas ir, nekas mums tāpat vien nepienākas.

Mums ķermenis ir dots lietošanai, mums par to ir jā rūpējas, tā ir mūsu atbildība – to uzturēt tādā stāvoklī, lai mūsu brīnišķīgais, gudrais prāts spētu realizēties visās tajās dzīves vietās un lietās, ko esam iecerējuši. Sievietes ļoti bieži atsakās no atbildības rūpēties par savu ķermeni, bet tajā paša laikā mēs pieprasām, lai mums būtu smuks vīrs, kurš pelna daudz naudas. Bet kas ir nauda? Tā ir enerģija. No kurienes tā rodas? Arī no mūsu fiziskā ķermeņa spējas savienoties ar debesīm un zemi.

Pastāstīsi mums par savu vīru?

Ar Viesturu esam kopā 13 gadu, sanāk gandrīz trešdaļa manas dzīves. Viņš ir ļoti patstāvīgs cilvēks, pašpietiekams un piesātinātu dzīvi dzīvojošs. Viņam ir savs uzņēmums, aktīvi sporto. Vīrs ir mans paraugs, cik pilnasinīgi var izmantot laiku: viņš brauc ar riteni, slēpo, iet vingrot pie fizioterapeita, spēlē skvošu, tāpat pavada daudz laika ar bērniem, brauc ar dēliem slēpot. Mani tas fascinē, ka viņam nav grūti ar diviem maziem bērniem doties uz kalniem. Tas nav aizbraukt uz kūrortu, kur bērni vienās peldbiksēs skraida. Tur ir drēbes, ekipējums, dažādas trases, viens krīt, otrs aizbrauc nepareizi. Mani nervi to neturētu. Varu tikai apbrīnot to, ko viņš spēj.

Reizēm man jautā, vai mans vīrs nav izdomāts, jo viņš neeksistē sociālajos tīklos. Viņu nevar atrast nekur internetā, jo viņš dzīvo īstenībā. Viņam darbs nav tāds, lai vajadzētu būt redzamam, un privāti viņam tas nav svarīgi.

Kā jūs iepazīnāties?

Viņš man pienāca klāt kafējnīcā *Ai, karamba*. Tolaik biju menedžere Donam un *Lily*, tas bija 18. novembris, un mums

todien bija divi koncerti. Pa vidu tiem biju aizgājusi pusdienās ar māsu. Toreiz Viesturs mums ar oficiantu atsūtīja šampanieti. Pēc tam viņš pienāca iepazīties un man jautāja, vai varam kādreiz paēst kopā brokastis. Tā kā es savu telefona numuru principā nevienam nedodu, atjokoju – ja būs lemts, gan jau satiksīties. Pagāja pusgads, un martā kādā citā kafējnīcā, kurā pusdienoju ar Donu, man pienāca klāt šis pats vīrietis un teica: «Inese, mums bija runāts par brokastīm!» Arī šoreiz es savu telefona numuru neiedevu, bet nu labi, pierakstīšu viņējo. Pienāca maijs, kādā vakarā man spontāni ienāca prātā viņam aizrakstīt: «Ja brokastu piedāvājums joprojām ir spēkā, tad varam rīt no rīta *Karambā* paēst.» Parakstījos kā Inese un domāju: ja viņš man jautās, kāda Inese, tad viss skaidrs, uz redzēšanos. Bet viņš atsūtīja: «Tiekamies rīt 10 *Karambā*.» Gāju un baiļojos, vai atcerēšos, kā viņš izskatās. Bet viņš jau tur bija priekšā, ar maijpuķītēm, man svaigu apelsīnu suliņu pasūtījis. Nodomāju: nav variantu, viņš ir īstais. Tā mēs maija beigās sākām draudzēties, novembrī mani bildināja. Un tad tikai ar vecākiem arī iepazīstināja. Ilgi testēja. Viņš ir divpadsmit gadu vecāks par mani. Kad iepazīnāties, Viesturam bija 36 gadi un viņš vēl ne reizi nebija precējies, bērnu arī viņam vēl nebija. Tā mēs augustā apprecējāmies. Šogad apriņķis desmit gadi kopš kāzām.

Tu ne tikai esi sievišķības iemiesojums ar puķēm matos un garu kleitu, bet arī raksti doktora disertāciju. Teici, ka tev ir svarīgi, lai papīri ir kārtībā. Kāpēc?

Es lepojos ar savu mammu neiroķirurgi. Man ir svarīgi, lai mani bērni var lepni pateikt, manai mammai ir doktora grāds, bet dara viņa, ko grib, un zīmē hennas.

Diplomi man ir svarīgi arī tāpēc, ka man ir jābūt pārliecībai, ka man ar sevi ir gana, lai nodrošinātu sevi un bērnus. Tas nav stāsts, ka kāds kādu var pamest, bet jebkas var dzīvē notikt, pamainīties, un jābūt gataviem būt nodrošinātiem ar to, kas ir. Es zinu, ka ar savu izglītību es vienmēr atradīšu darbu, vienmēr nopelnīšu naudu.

Turklāt izglītība augstākajā mērā ir veidojusi manu domāšanu – kontroldarbi, sesijas, pārbaudes darbi, publikācijas, disertācija, soli pa solim tas ir mani veidojis.

Tikpat ļoti, lai papīri ir kārtībā, man ir svarīgi, lai esmu maksājusi nodokļus, lai esmu godīga, tīru sirdsapziņu. Redzi, man te kabinetā pat katra kaste ir aplīmēta, lai uzreiz zinu, kas tajā ir iekšā, – tā ir sistēma. Jo labāk organizēta sistēma, jo mazāk haosa. Haosā pazūd laiks un enerģija, kas vispār ir dārgākais, kas dzīvē ir. 